

og have Nytte deraf. Jeg for mit Vedkom-
mende vilde ønske, at den ærede Krigsminister
ikke vilde svare paa dette Spørgsmaal her i
Thinget, men i Udvalget.

Frederiksen: Maa jeg bede om Ordet
for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har
Ordet.

Frederiksen: De Oplysninger, som jeg
her sigtede til, ere, hvad jeg ganske vist antog
var ethvert Medlem af Thinget bejendt, frem-
komne, efterat Conferencen i Udvalget var slut-
tet, idet Udvalget havde fremskyndet sine Ar-
bejder saa meget, som jeg troer, det var Pligt
for det i en saa vigtig Sag som den, hvorom
der her er Tale.

J. Christensen: Nagtet der allerede
er sagt saa Meget baade for og imod dette
Spørgsmaal, hvorvidt Mandskabet bør beklæde
sig selv eller ikke, saa forekommer det mig
dog, at der er et ikke uvigtigt Moment, som
endnu ikke er omtalt. Hvad der forekommer
mig at være af en saa uhyre Vigtighed i Hæ-
ren, er Righedstanken, at de Forskjellige føle
sig saavidt muligt lige stillede med hinanden,
uden at denne Følelse faares ved en altfor stor
ydre Forskjellighed; men nu skal jeg dog hen-
stille, om denne Righedsfølelse ikke vilde lide
et temmeligt væsentligt Slaar, naar Mand-
skabet kom til at beklæde sig selv, hvad der vilde
have til Følge, at Nogle paa Grund af Fat-
tigdom maatte klæde sig i en saa simpel Dragt,
som det overhovedet var tilladeligt at bære,
medens Andre derimod kunde klæde sig i en
saa fin Dragt, som de selv maatte ønske. Hvad
der saaledes ligger lige for Diet, udover ofte
en meget stor Indflydelse, og jeg er overbevist
om, at den store Forskjel i Klædebragten maaskee
vilde virke meget uheldigt med Hensyn til den
Righedsfølelse, der som sagt forekommer mig at
være af saa overordentlig stor Vigtighed i Ar-
meen. Jeg kan altsaa ogsaa af den Grund

ikke Andet end fraraade, at Mandskabet kom-
mer til at beklæde sig selv.

Winther: Hvad denne sidste Indven-
ning angaaer, at der skulde være nogen Hind-
ring for Righedsfølelsen deri, at man fik Lov
til selv at anskaffe sin Uniform, da kan jeg al-
deles ikke gaae ind paa denne Betragtning, thi
det kunde jo ligefrem befales, at de Klæder,
man anskaffede, skulde være eensartede og see eens
ud. Den vilde altsaa blot gjælde, hvis der tillo-
des Vilkaarlighed med Hensyn til Anskaffelsen,
men dette har idetmindste ikke været min Mening.
Hvorfor jeg iøvrigt begjærede Ordet, var for
at udtale, at det er min Overbeviisning, at
det ikke kan nytte Noget at føre Forslaget vi-
dere, naar vi have en Minister, der siger, at
han ikke kan påtage sig Ansvar for dets
Gjennemførelse. Men iøvrigt har jeg opfattet
Forslaget saaledes, og jeg haaber, at den ærede
Minister ogsaa vil opfatte det saaledes, at det
ikke er en blot Fremtidstank eller Theori, men
at der bør gjøres et Forsøg i denne Retning,
saa at den ærede Minister ad Erfaringens Vel
kan komme til Overbeviisning om, hvorvidt
det lader sig udføre eller ikke, og hvis jeg har
opfattet ham rigtigt i denne Henseende, vil jeg
i dette Dieblik ikke gaae videre med det For-
slag, jeg har opstillet. Jeg vil nemlig minde
om, hvad Ministeren sagde: Nægt os disse
Penge, og lad det Tilfælde indtræde, at der
ikke er Klæder til Solbaterne, hvem har saa
Ansvar? Jeg vil ikke være med til at have
det; men jeg er overtydet om, at det meget
gjærne kunde gaae saaledes — naturligtvis med
Urette —, at man kunde vende Ansvar mod
Ministeren, nagtet han havde sagt, at det var
absolut nødvendigt at have Klæder tilstede.
Jeg kan nu ikke see Andet, end at den Tid
maa komme, da vi kunne faae Forslaget gjen-
nemført; naar den ærede Minister vil gjøre
det første Skridt dertil, saa har han gjort
Mere i denne Henseende end nogen anden Mi-
nister, og jeg vil da ikke drive Modstanden
videre i dette Dieblik.